

angelček
1926-27
stružom

Vsebina.

Mihael M. Fujsov: Goloba ne grulita več	97
J. E. Bogomil: Dve luči	102
Leop. Turšič: Uganka	105
Bistriška: Mravljica in zajček	105
Črniški: Dragi Marijini otroci!	109
3 zagonetke	111—112
4 rešitve	112

Zagonetke v 6. številu so prav rešili:

Ivo Arhar, Jožef Hočevar, Stanko Lenič, Ant. Skubic, vsi v Št. Vidu n. Lj.; Leop. Krmelj v Poljanah n. Šk. L.; Iv. Kladenšek v Zadobrovi pri C.; Mirica Klemenc na Vrhniki; Beličič Vinko v Rodinah pri Crnomlju; Julka Bratec in Jožica Cizej, obe v Celju (zavod š. sester); Srne Kristijan v Vrhovem pri Radečah; Rakušček Janez, Spacapan Leopold, Zaletel Artur, Ličen Alojzij, Klinec Rudolf, Sircelj Vladimir, Dolgan Marjan, Pavšič Emil, Širca Boris, Kogej Josip, Fr. Hočevar, vsi v Gorici; Minka Zidar v Kamenju pri Boh. B.; Blaganje Sava, Feliks, Andrej in Maks Sterle, vsi v Stajah pri Igu; Lizika Kace in Zofija Lavrenčič pri Vel. Nedelji; Gusti Grobelnik v Celju; Eda in Ema Penko v Št. Vidu n. Lj.; Janez Potrebin v Mariboru; Demšar Brigita, Mohorič Julka, Ančka Gartnar, vse v Martinj vrhu; Danica Zavrlova v Komendi; Dobrajc Rozalija v Celju; Micika in Angela Markun v Bašlju; Karolina in Matilda Cencelj, Tremarje pri C.; Pepca Beričič, Nada Mržek, Vera Jug, Herta Elsner, Pepca Lampret, vse na urš. mešč. šoli; Verbič Boris, Marjan in Franc Pliberšek, Marjan Kremžar, vsi v Ljubljani; Kikelj Jaroš, Smolej Mirko, Iskra Emerik, Grošelj Tonček, Ferčej Ignac, Koblar Stanko, Kumer Ludvik, Pogačnik Anton, Ciril in Jožef Košir, Bizjak Lovro, Gasser Mirko, Mastri Ludvik, Purkart Alojzij, Zvan Benjamin, Čop Poldek, vsi učenci II. b. razreda, Jožef Pinter, učenec IV. razr. na Jesenicah; Zirc Stanislava in Zidanšek Milena, obe v Celju (zavod š. sester); Babnik Franc in Simonišek Manfred, oba v Rožni dolini pri Ljubljani.

Zreb je določil nagrado Pepci Beričič.

Beseda ugankarjem.

Kateri nam pošiljate zagonetke, da jih priobčimo, si zapomnite to: Vsaka uganka naj pride na poseben listek. In rešitev mora biti pripisana zraven. To pa zato, da nam ni treba rešitve šele iskati po kakšnih pismih ali kdo ve, kje. Tisti, ki uganke rišejo (podobnice, skrivalnice, skrivalice itd.), naj vzamejo risalni papir in naj nanj čedno narišejo svojo skrivnost. Kdor ne zna čedno risati, naj nariše na papir vsaj toliko razločno sliko, da bomo vedeli, kaj hoče narisati. Še bolj prav pa bo storil, če bo pod sliko povedal, kaj je hotel narisati, ker včasih človek pri najboljši volji ne more dognati, kaj je narisano: ali osa, čebela, muha . . . ali kaj? — J. Ž. in A. D. v Lj. Kdo izmed vaju je »črkovno podobnico« prepisal? Sicer pa to ni črkovna podobnica. — J. Ž. Besarabija ni za nas tolikega pomena, da bi morali radi nje sestavljati križ. — Brez podpisa. Uganka »Vesele božične praznike!« je zmeda. V sestavi mora biti gotov red; črke ne smejo biti razmetane, kakor bi vrane znašale gnezdo. »Računarjem« je bilo že natisnjeno, ko še naju ni bilo na svetu. Prihodnjic se podpišita. — Pepca L. v Lj. Nekoliko popravljeno bomo objavili. — Vsem. S pravopisom in s slovnico se mi nikar ne kregajte! »Obe« ni osebni zaimsek in »možko« ime je greh zoper pravopis.

J. L.

Urednik in izdajatelj: Jožef Volc, stolni kanonik v Ljubljani,
Pred škofijo št. 8.

Rokopisi in rešitve naj se pošiljajo na »Uredništvo Vrta in
Angelčka« v Ljubljani, Pred škofijo št. 8.

Naročnino sprejema »Uprava Vrta in Angelčka« (dr. Jožef Demšar)
v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80. Ček. račun uprave št. 10.470.

LETO 1926-27

MAREC

Mihael M. Fujsov:

Goloba ne grulita več . . .

Vsako pomlad, kakor hitro se je drevje malo odelo v zeleno haljo; komaj, da je ozelenelo brstičje, je začel peti pri nas divji golob, skrit med vejevjem v Kelenčevem logu. Komaj, da je zardelo nebo nad Ogradami, in je že megla kot rahla koprena ogrinjala njive, je že pel ta golob. Sosedovi — Kelenčevi — imajo doma gozd, odkoder dehti vonj rastlinstva celo k nam, od zgodnje pomladi do pozne jeseni, dokler ne odpade zadnji list z drevja. V tem logu cvetejo prvi zvončki, in za njimi se vrste druge cvetice. Drevje je mešano: nad jelše se dvigajo jeseni z redkim listjem in hrasti, spodaj pa čepi grmovje kakor sključeno. Vsako jutro tam prijetno zadiši po svežem listju, po drevesni smoli, za-dehti k nam, da se človek vzradosti. In ob robu gozda je jarek. Tam plavajo na pomlad, ko je voda velika, piškurji z vodo.

Pa še radi nečesa drugega ljubim ta gozd. Vsako leto vzgoje tam srake svoje mlade. Sraka je pa škodljiva ptica, zato se lahko preganja. Za to sem pa jaz marljivo skrbel. Kakor hitro so srakice izgubile mah in se pokrile s perjem, da bi lahko že letele, sem jih odnesel.

Bolj pa ko srake so me vlekli golobje. Vsako jutro sem poslušal, kako je stari grulil nekje na visokem drevesu. Zategnjeno zamolklo je drobil, uro za uro in pozdravljajl vzhajajoče solnce.

»Čuj, kako lepo poje,« mi je dejal brat Lojz. »Tu nekje bo gnezdil — le, da ga ne bi kdo pregnal!«

In takrat se mi je porodilo v srcu, da sem pozelel golobjih mladičev. Grda misel — še zdaj me je sram, če se spomnim na tisti dan. Najrajši bi zbežal, kadar me nadleguje spomin nanj. Včasih mi pride kakor truden popotnik, potrka proseče, narahlo, in jaz nimam moči, da ga odženem. Naj pride, da se pogovoriva in da bova na jasnem. In pride, kadar si ga najmanj želim in ga najtežje poslušam.

Hodil sem skrivoma opazovat in iskat, kje bo golob gnezdil. Plazil sem se med grmovjem in se skrival za debela. Zakaj skrivati sem se moral na tri strani. Lahko bi me Kelenčev, gospodar gozda, videl z doma, in preden bi se zavedel, bi že žvižgal bič po meni. S ceste bi me pa videl lahko kdo drugi, in gotovo bi ne bili golobje moji. Najhujše bi pa bilo, če bi me opazil golob sam. Čudna je ta ptica! Pogleda te z globokim, nežnim pogledom, kot da ti hoče prodreti v dno srca. Takoj slutiti, s kakšnim namenom prihajaš. Bistroumec ne spozna tako hitro protivnika, kadar pride z zlobnostjo v srcu pred njega, kakor golob človeka. Dvakrat naj se sreča tvoj pogled z njegovim, drugega jutra ne bo več tam pel. Tudi gnezdo zapusti, še celo jajca, če le zasluti, da ga zalezuješ.

Po dolgotrajnem opreznem iskanju sem končno vendarle našel gnezdo. Na hrastu, pred leti okleščenem, kjer pa je pognalo gosto vejevje, tam je čepelo. Za perišče suhih vej je bilo raztresenih in nastlanih s suhim hmeljem. In na tem je sedela samica, kakor zamišljena

v globoko skrivnost. Morda je sanjala, kako bo vzgajala mladiče, kako jih bo učila letati.

Potem nisem hodil več gledat. Le čakal sem nestrpen, z bojznijo v srcu, da ne bi kdo zvedel za mojo skrivnost. In sem dočakal.

* * *

Pri Kelenčevih so obedovali, zato se mi ni trebalo bati, da bi me kdo opazil, ko sem plezal po deblu h goloboma. Videl sem ju od zdolaj, kako sta sedela v gnezdu in zdehala v pričakovanju. Oprijel sem se raskavega debla in zlahka priplezal do prvih vej. Od tam se je lahko prišlo do gnezda, zlasti, ker ni bilo visoko. Počival nisem! Kako bi! Nestrpnost me je gnala, kakor bi se bal, da čez čas morda golobičev ne bom več dobil. Mislim, da sta me mladiča zaslutila, zakaj eden se je nagnil čez rob kakor v začudenju, prhnil in zropotal s perutni med vejevjem. Videl sem ga, kako je jadral skozi jelševje, vedno niže, dokler ga ni slednjič zakrila trava. Za njim pa se je spustil še drugi. Nekoliko nerodno je letel, a vedel sem, da bi čez dva dni ne letela več proti zemlji. Hipoma sem bil na tleh. Brskal sem med travo, kamor sta posedla. Toda nikjer nobenega, dasi sem daleč naokoli stlačil vso travo.

Šele po uolgem iskanju sem ju našel. Varno sem ju potisnil v kletko in brž domov! Doma sem jima postlal in pripravil hrane za dva tedna. Škoda — lepo doraščajoča repa sta si kmalu uničila, perje razdrapala. Meni pa je bilo čudno pri srcu. Veselil sem se ju in trpel obenem, da bi se bil zjokal. Neznansko sem bil srečen, a srečnejši bi bil, da sta ostala goloba v gnezdu. Ali pa, da bi bila zletela. Kakor môra mi je ležalo nekaj na srcu. Kletko sem shranil v kukovičnjak in zadelal ondi vsako luknjo, da ne bi prišla blizu mačka.

Goloba pa sta sedela kakor otroka, ki jima gre na jok, pa vendar ne jočeta, ker si ne upata. Okoli kljuna se jima je pordečilo perjice od krvi, ker sta poskušala uiti skozi režke. Oči so jima sijale solzavo in mehko, kakor bi sanjale. Iskale so svetlobe, ki je prihala v pramenih skozi pleteni plot. Ali v teh očeh sem bral neko samozavestno mrzloto, kakor bi govorile: „Ne, ne potrebujeva in nočeva nobene pomoči in nič usmiljenja od tebe!“ Ko sem ju hranil s konopljenim semenom, sta se v začetku branila, ali počasi sta se le vdala, da sem ju lahko nakrmil. Z žlico pa sem jima vlival vode v kljuna, da se jima je cedila po sivobelem vratu. In vse to sem delal skrivoma. Nihče ni nič slutil o tem.

»Ali bosta goloba kmalu godna?« me je vpraševal brat.

»Kmalu bosta letala,« sem mu trdil, pa glas je bil tih in potr.

»Pojdi po nju, zdaj ni doma Kelenčevega strica. Lahko zletita!«

»Ne, zdaj ne bom šel! Jutri, na večer morda, kadar koli, zdaj ne!«

Jaz pa sem trpel. Vsako jutro, še preden je obsijalo solnce Ograde, me je zbudil starih golobov glas. Vedel sem, da iščeta mlada. Stari je grulil zdaj na tem, zdaj na onem drevesu, poslušal trenutek, če se ni kje oglasil kateri mladih. Očitajoč je bil njegov glas, hrepeneč, obupen. Rezal mi je v srce, rezal počasi, da me je skelelo. *Gledal sem v kletko na mlada, kako sta poslušala s povešenima glavama to klicanje, menda sta slutila, da je zastonj vse upanje, in zato sta trdovratno molčala in niti poskušala nista več uiti. Nekaj me je gnalo, da bi ju nesel nazaj v gnezdo, zakaj čutil sem, da se ne bo umirilo prej moje srce, dokler ju ne vrnem starima. In stopilo je pred me vprašanje: „Čemu si ju vzela? Čemu ju trpinčiš? Ha! Ali bi mogel trpeti, ko bi zvedel, da ju*

je vzel Frakov? In to bi se bilo zgodilo, gotovo bi se bilo. Ali nimam torej jaz pravice, ki sem ves čas pazil bodo, Pa, saj ju ne trpinčim. Zrastla bosta v kletki, pela

Toda, saj ju stara nista izredila zame — kakšno pravico imam tedaj, da ju trpinčim in jima kratim svobodo? Pa, saj ju ne trpinčim. Zrastla bosta v kletki, pela vsako jutro, jaz jima bom pa donašal hrane. Lepo in lahko bosta živela, zunaj bi ju pa morda brž doletela nezgoda. Toda tesna kletka in log, leseno dno in širono polje, nad glavo pregraja, zunaj pa sinje nebo in na nebu solnce. Tu se niti stegniti ne moreta, zunaj pa...! V kletki ni svobode, je ni...'

*
*
*

»Kje pa sta goloba?« me je vprašal neko jutro Lojz. Vse je bil izvedel.

»Goloba?« sem se ugriznil v ustnice.

»Zakaj ju ne zakolješ? Dobro meso ima golob!«

»Morda... Pa jaz ju nimam več; zares nimam...!«

»Nimaš...? Menda ju vendar nisi izpustil?«

Nič mu nisem odgovoril. Obrnil sem se in šel. Kaj sem mislil, ne vem.

»Tepec!« je dejal brat jezno. »Nisem mislil, da si tako...«

Meni pa je bilo lahko pri srcu, zakaj goloba sta že uživala svobodo v Kelenčevem logu. Na jelšo sem ju spustil, da ju ne bi kdo našel... Priletela bosta stara in jima donašala hrane, zvečer bodo pa že leteli na sprehod. In potem bodo drugo leto peli, vso pomlad, vsako jutro...

Pri večerji so me bratje povabili, da bi šel jest goloba. E, sem mislil, goloba sta zdaj že Bog ve kje.

Takrat so se bratje spravili nad ponev. Strepetal sem.

»Tako, namesto dveh, bomo pa samo enega, ker enega bo Frakov,« je dejal Lojz.

Tedaj je privrelo v meni do vrha. Zgrudil sem se v kot in zajokal. Kriv sem bil dveh smrti in dvoje življenj sem uničil jaz.

J. E. Bogomil:

Dve luči.

6. Na pravem domu.

Tudi redovniško življenje ima svoje težave. Strogi red, natančna pokorščina, premnoge težave, ko je treba prenašati vsakdanje slabosti svojega bližnjega: to in še mnogo drugega dela na videz prijetno samostansko življenje vendarle težavno. Mislite si še zraven, da sta bila sveti Stanislav in sveti Alojzij knežja sinova in vajena, da so jima stregli drugi, sama sta pa samo ukazovala — v samostanu je bilo pa ravno narobe: drugi so jima ukazovali, onadva sta pa morala slušati: pa spoznate, da tudi redovniški stan nima na svetu nebes. Vendar sta bila sveti Stanislav in sveti Alojzij vsa srečna ob vstopu v samostan.

Poslušajmo, kaj nam pove sveti Stanislav sam. Ko mu je povedal njegov rojak Lasocki, kako je njegov (Stanislavov) oče nejevoljen, ker mu je povzročil on toliko bridkosti s svojim vstopom v samostan, je Stanislav dejal: »Ah, ko bi vendar mogel moj oče pogledati v globino mojega srca in videti blaženost, ki me prešinja,

in videti izredno milost, s katero me je napolnil Bog, ko me je poklical v družbo Jezusovo!»

V čednostih, ki jih je Stanislav gojil med svetom, je v samostanu samo še napredoval, rastel in se dvigal proti neskončnim daljam svete popolnosti. »Vse njegove besede, vse njegovo vedenje, da, vse njegovo bitje je dihalo svetost. Nikdar nisem bil bolj vesel kakor na veliki četrtek 1. 1568., ko sem ga spremljal pri obiskovanju svetih grobov,« piše o njem pater Majerhofer.

Najbolj vzorna pa je bila Stanislavova izredna pokorščina. Pater Julij Faci, ki je bil Stanislavov duhovni vodja, je dejal, da je skoraj nemogoča večja pokorščina, kakor je bila Stanislavova. Ker je bil Stanislav trdno prepričan, da je glas predstojnikov glas božji, zato mu ni bilo mogoče nič tako težkega ali skoro nemogočega ukazati, da bi Stanislav ne bil tega izvršil brez najmanjšega obotavljanja.

In njegov tovariš ob vstopu v samostan — poznejši vrhovni predstojnik jezuitskega reda, Klavdij Akvaviva — je večkrat pripovedoval, kako je bilo, ko sta služila s Stanislavom kot strežnika v kuhinji. Kuhar jima je ukazal, naj prineseta polen. Hkrati je pa tudi določil, koliko polen naj vsak prinese. Klavdij je hotel pokazati svojo moč in je naložil več drva, kot mu je bilo zapovedano; Stanislav je pa izjavil, da bo ravno toliko polen prinesel, kolikor mu je bilo ukazanih. Klavdij je spoznal iz tega odgovora, da je taka preprosta pokorščina več vredna, kakor če kaže kdo s pokorščino hkrati tudi kos svoje ošabnosti in del svoje moči.

Dajmo besedo še svetemu Alojziju! Ko je prestopil prag svoje samostanske sobice, je vzkliknil s svetim pismom: »To je kraj mojega počitka za zmerom; tu hočem prebivati, ker sem si ga izvolil.« Ko so se poslovili od njega njegovi domači, ki so ga spremljali v samostan, je padel Alojzij v sobi na kolena in je zahvalil

Boga, ki ga je končno pripeljal na cilj njegovega najiskrenejšega hrepenenja.

Po dveh letih samostanskega življenja je pisal Alojzij svoji materi: »Vaši svetlosti naznanim, da sem napravil redovne obljube in da sem se daroval božjemu Veličanstvu, in sicer na god svete Katarine. Prosim Vas, mati, da z menoj vred hvalite Boga ter mi od njega izprosate milost pokorščine in napredovanja na poti, kamor me je poklical Gospod.«

Kakor s svetim Stanislavom, tako so bili predstojniki tudi s svetim Alojzijem in njegovim vedenjem vseskozi zadovoljni.

O. Piskatore je bil Alojzijev duhovni vodja. Poskušal je Alojzijeve čednosti na ta način, da je ukazal redovnemu bratu, ki je imel skrbeti za red v obednici, naj natanko gleda Alojziju na prste in naj ga takoj pograja, če bo naredil kaj narobe. Alojzij ni bil vajen dela v obednici in je naredil marsikaj napak in vselej je bil tudi okregan. Pa se ni zato nič pritoževal. Alojzij bi bil tudi rad veliko molil, pa mu tega predstojniki niso vselej dovolili, čeprav jih je lepo prosil. Tudi postil in pokoril bi se bil rad po svoji volji, pa mu predstojniki tudi tega niso preveč dovolili. In še to so mu povedali, da bi bila to trmoglavost, če bi še naprej prosil za to, kar so mu že odrekli. Alojzij je lepo mirno ubogal in pri neki priliki prav primerno pripomnil: »V redovni hiši, kjer mora vladati v vseh rečeh pokorščina, smo kakor na ladji: tisti, ki čepe tiho v kakšnem kotu, pridejo prav tako hitro naprej, kakor tisti, ki veslajo.«

In ko je Alojzijev sorodnik, patriarh Gonzaga, povpraševal v samostanu po Alojzijevem vedenju, mu je odgovoril pater Piskatore: »Vsi se lahko učimo od njega.« Ali ste slišali?

Koliko dobrega so se pa otroci že od vas naučili?

Uganka.

*Jurček neugnanček z bistro glavó,
urno povej mi, kaj li je to:
ena na tleh je, v zraku sta dve,
čisto narobe — kot drugi ljudje?*

*Ah, kaj ta Jurček neugnanček napravi?
Hop! pa se v travo na glavo postavi:
Glava na tleh je, v zraku nogé,
čisto narobe — kot drugi ljudje.*

Bistriška:

Mravljica in zajček.

Jutranja zarja je objela svet. Zažarela je loka ob cesti, v mehki luči vztrepetal gozd, v solčni lepoti se je vzdramila cesta. Zašumela so polja, zadišale črne brazde

Na goljavi sredi samotnega gozda so plesali zlati solčni žarki, objemali pritlikavo robidovje, božali zapoznele veternice, klicali, budili, grel in oživljali — sredi goljave živ gradiček — mravljišče. Vse je tam mrgolelo, lezlo, brzelo in krililo — gozd pridnih mravljič. Odnášale so, prinašale, čistile, bogatile — sama skrb, ljubezen, delo in živahnost.

V tem gradiču je živela delavna mravljica Zbiralka sredi svojih mlajših in starejših sestic. Zbiralka je bila

živa pridnost in dobrotà. Vse jo je ljubilo in ubogało. Celó druge živalce so se je prijateljsko oklepale, a najbolj zajček — Mehkorepček. Dobrih petdeset korakov od gradiča-mravljjišča je imel svoje sirotno zavetišče pod leskovim grmom. Tam si je postavil borno bajtico, ko se je ločil od matere in bratcev. Tam si je mehko postlal, tam prespal vroče dneve, od tam prepotoval večerni mrak in tihoto lepih noči. Večkrat sta se srečavala z mravljico Zbiralko, se o mnogočem pomenila, posvetovala, se srčno pozdravila in odšla vsak po svojem potu.

Nekega dne, sredi težke julijske soparice, je ždel zajček pod gostim grmom, drobil in mlel šop zelene sočne detelje in mislil: kaj bi, kako bi? — Čuj! — V bližini govorico! Napne ušesa, zapre oči. V bližini opazi dva kmeta. Dobro razloči njiju pogovor. »Jutri bo semenj v Poženku, in marsikaj se bo dobilo za denar.« Šla sta dalje... V zajčku pa se je vzbudilo hrepenenje po svetu. »Tudi jaz pojdem, o pojdem! A sam ne grem rad. Kaj, če potrkam na vratca mravljjišča-gradička in povabim Zbiralko?«

Zamigala so uhlja, potresle so se brčice, nabrusile pete, in zajček jo je bliskoma ubral preko gozda po goljavi do rjave stavbe sledi nje — k marljivi Zbiralki. Pravkar je prilezla skozi vratca, pa je opazila pred seboj zajčka.

»O, pozdravljen! Na delo hitim, ker se mi mudi.«

»Kar hitro se bova pomenila. Vabim te, če greš jutri z menoj na semenj v Poženk.«

»Časa malo, dela veliko, vendar bi bilo dobro.«

Rečeno, storjeno! Z mehko tačico je pogladil Mehkodlaček prijateljico Zbiralko, in določena je bila ura, kdaj gresta in potrebnega nakupita.

Jasna noč se je prelila v čudežno jutranjo zarjo. Zajezdilo je solnce tisočere žarke preko kipečih mladih trav in zorečega žita. Brstje se je odprlo, mlado bilje

zadišalo. Tisoč lučk je zažarelo po drevju, milijon svečic je ugasnila in popila prebogata solnčna luč, zemlja je molila jutranjo molitev. O solnčece, solnčece ljubo! —

Takrat je zajček priskakljal do Zbiralke. In sta šla. Kratka in prijetna je bila pot. Dva mlada dobra prijateljčka. Naenkrat sta se znašla v bogastvu mestnega življenja. Beli trg se je prešerno smejal, gosposki dvorci so ga podpirali, smejoče, v bogastvu se topeče hiše so venčale njegovo lepoto. Belo mesto, bel trg, bele stojnice na njih: sama glasna, kričeča bogatija.

Oj mravljica, oj zajček!

Hodita po belem trgu. Čudi se jima solnce, posmehujejo se našemljeni meščani. Kaj ju briga! Na skromni stojnici so postavljeni pisani lončki. Ustavila se je tam mravljica, dolgo iskala, slednjic je našla — okrogel pisan lonček. Odštela je kramarici tri dinarje in odšla. Pri peti stojnici se je zdrznil zajček. Dežniki, dežniki! Tega mora imeti. Išče, izbira... Glej ga šmenta — ne bo nič! Seveda bo! Majhen, neznaten dežniček mu je pomolil med šapice vsiljivi, posladkani kramar: sto dinarjev — nič več, nič manj. Ubogi zajček! Nič — plačal je. Lep je bil piskrček, še lepši pa dežnik.

»Lačen sem in žejen, draga Zbiralka! Pojdiva k poštarju. Kaj bi zdaj še dolgo razgledovala po stojnicah? Silno me žeja, čeprav zlepa nimam te boleznii.«

»Nič ne bo, dragi zajček. Pot do doma je dolga. In oj, prejoj, nad Storžičem visi siva kapa, hujša od samega Spaka. Jaz grem domov.«

Zajček pa prosi, sili, junači. A Zbiralka jo ubere kar po klanecu proti domu.

In zajček? En kozarček, dva, tri! Ubožec majhni! Zdelala ga je peklerska mokrota, in zaspal je za mizo. Krčmar ni bil vaje podnevnih zaspancev. »Ho-hoj zajec, žejalec, ho, hop!« Hitro je poravnal račun, in zajček preskoči hišni prag, kot bi trenil.

Jož, kam zdaj? »Ja proti domu!« Korak naprej, dva nazaj, eden na desno, zalet na levo... O zajček — zajček! Počasi po ovinkih je prisopel do gozda, kjer je vedrila pred hudo uro pod lončkom — mravlja.

»Ti-ri-ti-ti — mravlja-kravlja — odpri!«

»Bojim se te!«

»Ti-ri-ti-ti — mravlja-kravlja — odpri!«

»Bojim se te, ker si pijan!«

Brčice so se potresle, uhlji zamigali. Živa jeza je zavrela po zajčkovih žilah. »Ti-ri-ti-ti — mravlja-kravlja — odpri!«

»Bojim se te, ker... si pijan!«

Čof, tof, poš, kof — zajček udriha z dežnikom po lončku. Oj groza!

Lonček razbit, mravljica — najljubša — mrtva in dežnik polomljen! Oj Mehkorepec-zajček, kaj si storil — kaj?

Takrat je grešnik-ubijalec padel na tla, grenko zajokal in sveto obljubil:

»Dokler bom živ, nikoli več ne bom pil!«

Pobožna smreka je čuvala to obljubo. Drhteča bukev jo je sprejela nase, sanjajoči bor jo je slišal v snu, in šla je dalje skozi gozd. Ujel jo je zajček pod praprotjo in zašepetal svojemu bratcu. In še danes: vsak zajček sovraži pijačo.

In ti, otrok, opojne pijače sovraži z dušo in s srcem! Ne bodi zajček-pijanček, da ne boš nekoč jokal nad razvalinami svojih mladih dni in rožnih sanj.

Crniški:

Dragi Marijini otroci!

Na Danskem, v mestecu Flensburgu, je bivala bogata trgovska družina. Imela je svoj grb, na katerem je bila naslikana samo do polovice napolnjena steklenica. Kaj je to pomenilo? Grb je bil spomin na junaštvo nekega člana te družine.

Leta 1700. se je vojskovala Danska s Švedsko. Kristjan, dvajsetleten član gori imenovane družine, je služil kot navaden vojak v danski armadi. Moral je pa nekoč stražiti bojišče. Mučila ga je tedaj huda žeja. Za drag denar si je preskrbel steklenico piva, da z njim pogasi svojo žejo. Pa je zaslišal v svoji bližini stokati ranjenca. Kristjan se je ozrl okoli in kmalu opazil ranjenega Šveda, ki mu je odtrgala topovska krogla obe nogi. Ranjenec je vzdihoval po požirku hladne pijače. Dobrosrčni vojak je stopil k Švedu. Saj mu zdaj ni bil več sovražnik, ko je ležal ranjen, marveč mu je bil le vojni tovariš. Skloni se k njemu in mu nastavi polno steklenico piva na usta.

V tem trenutku pa sproži ranjeni Šved svojo pištolo proti njemu. Velika sreča je bila, da ga ni zadel. Kristjan izbije svojemu sovražniku pištolo iz rok. Potem popije polovico piva iz steklenice. Kar je pa v nji ostalo, je ponudil hinavskemu Švedu in mu rekel: »Ti grdoba ti, zdaj dobiš pa samo polovico!«

Visok častnik je povedal danskemu kralju o tej prigodbi. Kralj je odlikoval preprostega vojaka. Dovolil mu je, da sme imeti svoj grb, v katerem naj bo naslikana do polovice napolnjena steklenica.

Otroci božji, čemu vam pripovedujem to? Gotovo vam dopade ta zgled krščanske ljubezni do bliž-

njega. Želim vas danes spodbosti, da boste povsod in pogosto obujali v srcu z besedo in dejanjem to čednost. Saj veste, da spada tudi ljubezen do bližnjega med premenitno čednost krščanske ljubezni. Znana vam je gotovo beseda svetega Janeza Evangelista: »Otročiči, ljubite se med seboj! Ako se ljubite med seboj, izpolnujete vso postavo.«

Vi pač ne boste hoteli biti podobni malemu Mirku, o katerem nekaj vem. Krstili so ga sicer na drugo ime, imenujmo ga pa tako, da ga ne bo preveč sram, ako bo čital svojo zgodbo.

Naša mama mu je krstna botra. Seveda nalaga to sveto sorodstvo Mirku razne dolžnosti. Ob praznikih in še kedaj mora botro obiskati, ji voščiti itd. Pa tudi botra mora od svoje strani pokazati, da ni pozabila, kaj ji je Mirko. Ko ga je nekdanj obdarila s piškoti, mu je naročala, naj vse — kakor se spodobi — po pravičnosti razdeli med bratce in sestrice. Saj je bila tudi njim botra. Pa tudi bratrska ljubezen da to zahteva.

Ko sta se v drugo srečala, je vprašala Mirka, ali je dal darov tudi bratcem in sestricam? Mirko se je odrezal, da ne. Pa ga je začela botra izpraševati: »Torej Vidi nisi nič dal?« — Mali mož je pokazal s svojo debelo ročico čez ramo na pleča in dejal: »Veste, Vida me je bila oni dan tusem udarila, pa ji zato nisem nič dal.« — »Kaj pa Ilij?« »Ilij je močno poreden, nič ne uboga in mamó venomer jezi. Zato ne zasluži piškotov.« Mirko je imel še prav malega bratca Joškota. Ta je bil še tako majhen, da še ni mogel krivično stegniti svoje roke zoper brata, in kar se uboganja tiče, se še tudi ni mogel pregrešiti. Saj se še zavedal ni, kaj je prav in kaj ni. »Pa Jošku tudi nisi nič dal?« je poizvedovala botra. — »Jošku? Veste, Joško je pa še majhen. Pa mu zato nisem dal piškotov. Bal sem se, da bi mu znal škodovati — poper.«

Mirko, Mirko! Tebi gotovo nič ni škodoval poper, ki ga ni bilo prav nič v piškotih. Glej, da ti ne bo škodovala tvoja samoljubnost, ki potiska čednost ljubezni do bližnjega iz tvojega srca!

Otroci Marijini! Premislite dobro, kje in kako bi vi lahko pokazali ljubezen do bližnjega. Kaj, ko bi vam dali vaši dobri gospodje učitelji to za šolsko ali domačo vajo? Mislim, da bi se dalo o tem mnogo pisati. Dobrodelnost v mislih in molitvi, dobrodelnost v besedi in pa dobrodelnost

v dejanju ... To bi bile tri točke vaše naloge. Pa tudi takole bi lahko razdelili nalogo: dobrodelnost v družini, v šoli, v domači vasi in dobrodelnost do neznancev. Mislili bi lahko tudi na dobra dela, kakor so zapisana v katekizmu: telesna in duhovna dela usmiljenja.

Pa ne ostanimo samo pri premišljevanju, temveč se skušajmo posebno ta mesec tudi dejansko vaditi v čednosti ljubezni do bližnjega!

Otroci! Z ljubim Sinom slednji čas
Marija blagoslavlja vas!

1. Magični lik.

(Miroljub, Vižmarje.)

a	a	a	a	a	a
a	a	a	a	a	a
i	i	k	k		
l	m	n	n		
p	p	r	r	s	s
v				v	

Sestavi iz teh črk štiri besede, ki jih boš čital od vrha navzdol in od leve na desno: 1. umetnik, 2. krstno ime, 3. pijača, 4. zemeljska ožina.

2. Popoln solnčni mrk.

Katerega leta je bil ta solnčni mrk? Pazi na razdaljo!

3. Rebus.

KD \equiv or, E \equiv Ć \equiv (GO) '3'1 =, — 100 '3

(Rešitev in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista in objavijo le imena onih rešilcev, ki bodo rešili vs e zagonetke — v prihodnji številki.)

1. Rešitev posetnic v 6. številki:

Mlekarica — usmiljenka.

2. Rešitev naloge v 6. številki:

3. Rešitev slike v 6. številki:

Prične se v prvi vrsti pri srednjem kvadratu v srednjem stolpcu, nadaljuje se pod Marijo in sv. Jožefom istotako v srednjem stolpcu. Potem pride stolpec na desnici teh kvadratov, nato na levi.

Enako postopaj v drugi in tretji vrsti. Tako dobiš:

Luč v razsvetljenje nevernikov.

4. Rešitev črkovne podobnice v 6. številki:

Nevednost je najdražja stvar v deželi.